

Carme Riera

La pau dels somnis felïços

edicions
62

Carme Riera

LA PAU
dels
SOMNIS
feliços

Il·lustracions de
SILJA GOETZ

Edicions 62

Barcelona

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor; la llei preveu sancions per als infractors.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra, podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos, a través del portal www.conlicencia.com

o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Tots els drets reservats.

Primera edició: novembre del 2022

© 2022, Carme Riera

© 2022, Silja Goetz, per les il·lustracions

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.

Diagonal 662-664. 08034 Barcelona

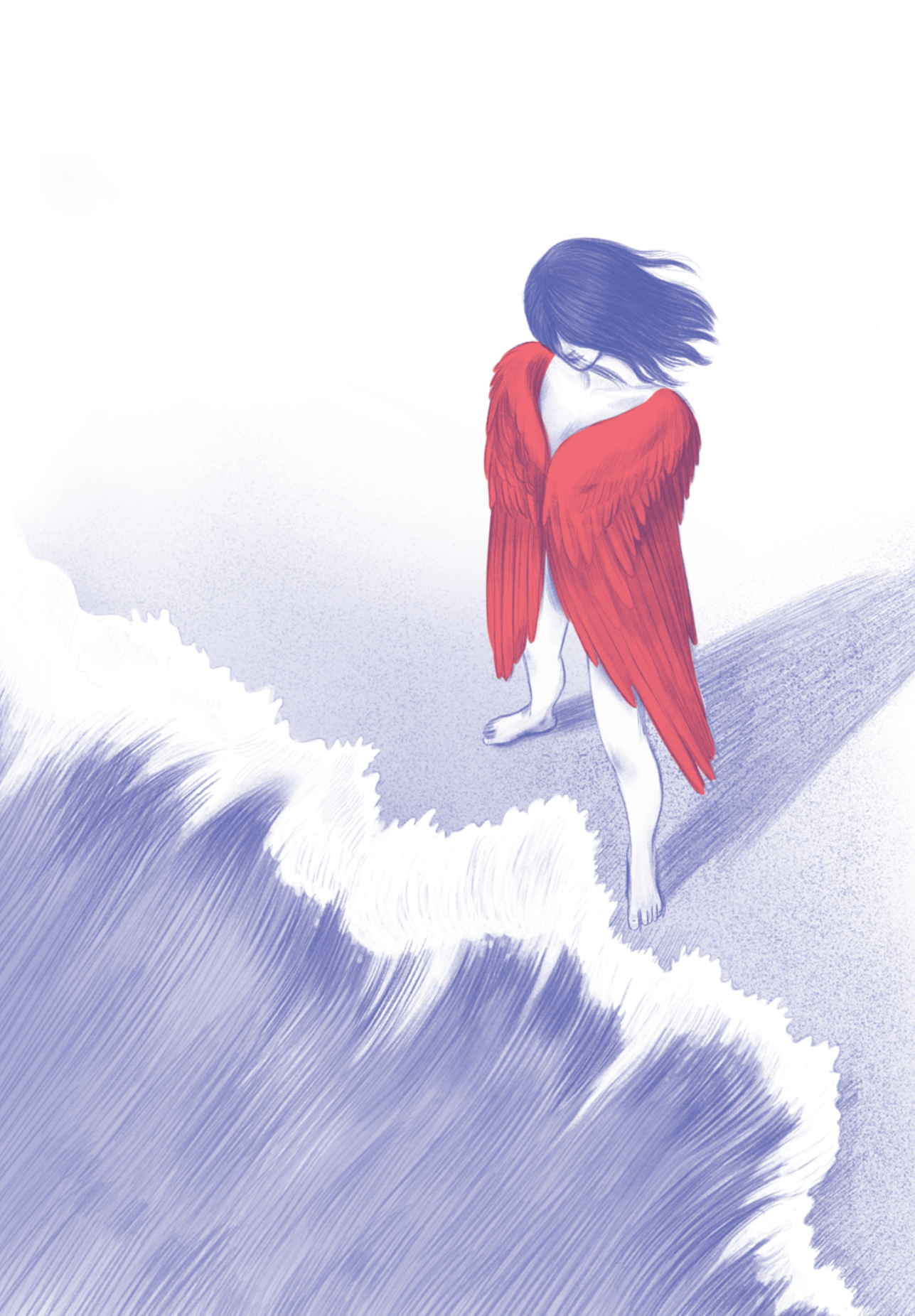
info@grup62.com

www.edicions62.cat

Dipòsit legal: B-19.038-2022

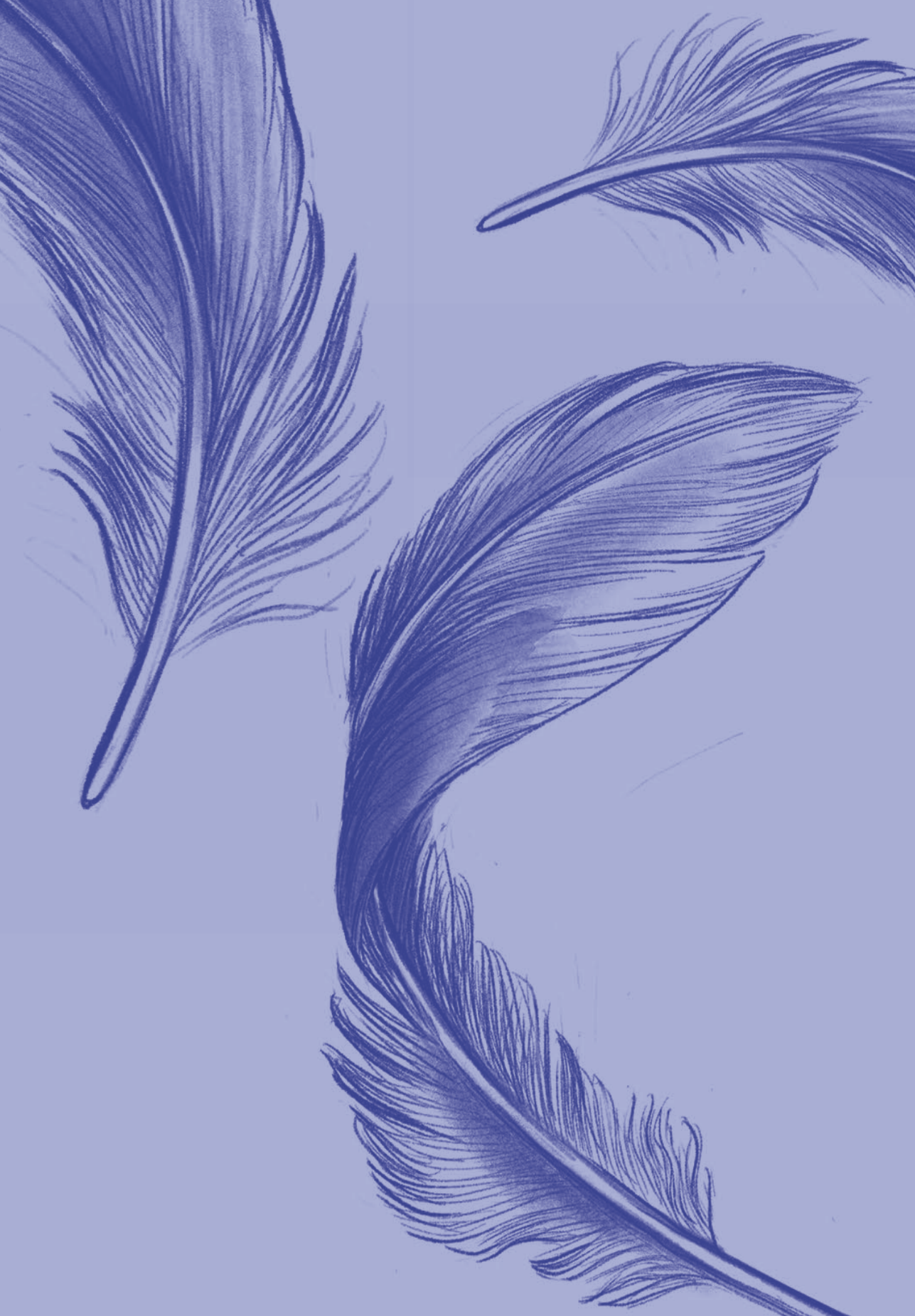
ISBN: 978-84-297-8067-3

Fa molts i molts anys, en una època remota, quan encara els homes i les dones romanien sempre a la terra que els havia vist néixer, sense sentir necessitat d'allunyar-se'n per conèixer altres llocs, les sirenes no vivien a les profunditats de la mar, ja que no tenien cua de peix. Tenien ales.

Vivien a llunyanes illes paradisiàques. A vegades, en arenals de sorra finíssima. D'altres, vora els penya-segats de bellesa esfereïdora, però sempre prop de les ones, els sons de les quals omplien les seves músiques. Encara avui les sirenes són les úniques capaces de desxifrar les veus de la mar, de conèixer tot el que amaguen les seves remors, des del murmuri lleu de les notes de la calma fins a les dels foscors timbals amb què acompanyen la tempesta. El pentagrama de la mar és seu en exclusiva. Només elles poden captar amb quins instruments cal interpretar el concert de les ones.

*L'illa
de les sirenes
alades*

La seva terra era poblada en exclusiva per sirenes i no hi era admès cap sirè. Tan sols una vegada a l'any es permetia que alguns sirens joves, atractius i sans, després de posar a prova la seva bona salut i la seva força, perquè venien des d'illes molt llunyanes, festegessin les sirenes. Només se'ls autoritzava a fer-ho amb les que ho volien i eren elles les que triaven parella entre els novinguts. A aquests els estava prohibit molestar o galantejar les sirenes que no tenien interès en el sexe i, menys encara, sol·licitar les que, verges i cèlibes, preferien estalviar-se la procreació de l'espècie i es consagraven a perfeccionar les seves melopees. Un exercici al qual la majoria de les sirenes de l'illa es dedicaven des de ben petites.

Tots els sirens, un cop acabats els ritus de l'aparellament, que no podien durar més de tres dies, havien d'anar-se'n perquè estava prohibit que romanguessin a l'illa més temps de l'estipulat per dur a terme la seva missió engendradora.

Certament, les condicions imposades pels codis de l'illa en matèria de procreació eren força expeditives, però necessàries si les sirenes volien continuar governant l'illa amb la seva exclusiva autoritat femenina i no sota el poder masculí. Per a evitar-ho, si naixien sirens, després dels tres primers anys d'atencions maternals, eren lliurats als sirens visitants perquè els portessin al costat dels seus pares en el viatge de tornada.

En aquells temps remots, que alguns han denominat Edat Daurada, cap dels humans havia vist mai les sirenes ni havia sentit els seus cants. Les que van temptar els argonautes i Ulisses van viure molt després de l'època a la qual em refereixo en què, pel que sembla, les sirenes tampoc sentien interès a emprar les seves potents ales per volar arreu. La curiositat per conèixer què hi havia a l'altre costat de les fronteres blavoses del seu territori no havia fet mossa en el seu ànim, tot i que hi va haver algunes excepcions. Jo en sé d'una —la història de la qual vaig sentir de llavis de la meva àvia— que va abandonar la riba natal desitjosa de veure què hi havia més enllà del cel proper i de la mar domèstica.

